

Resolució 17/2015, de 23 de desembre de 2015, de finalització del procediment

Administració: Universitat de Barcelona

Objecte de la reclamació: Obtenir còpia de la documentació presentada pels altres aspirants a un procediment de selecció de professorat contractat

Resum: La Universitat, al·legant límits relatius a protecció de dades personals i a propietat intel·lectual, ofereix a la persona sol·licitant només vista i consulta a l'expedient i còpia d'alguns documents de caràcter públic i d'alguns que afecten els candidats seleccionats. La reclamació es presenta amb l'objectiu d'obtenir còpia de tota la documentació presentada pels aspirants seleccionats. La resolució de la GAIP atorga l'accés sol·licitat, després de ponderar els interessos favorables a l'accés amb els relatius a la protecció de dades de caràcter personal i de la propietat intel·lectual que concorren en el cas, i de tenir en compte l'informe emès a aquests efectes per l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades. Per poder valorar i resoldre sobre el fons de l'assumpte, es decideix prèviament sobre la competència de la GAIP per atendre una reclamació que té per finalitat l'accés als documents d'un procediment administratiu per part d'una persona que té la condició d'interessada, i en relació amb una universitat pública de Catalunya. També s'analitza l'admissibilitat de la reclamació, tenint en compte el caràcter informal de la documentació produïda per a l'exercici del dret d'accés

Paraules clau: Universitat de Barcelona. Selecció de personal. Persona interessada en un procediment administratiu. Protecció de dades personals. Propietat intel·lectual. Còpia de documents

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 26 d'octubre de 2015 va tenir entrada a la GAIP la Reclamació 2015/17, presentada el 22 del mateix mes contra la Universitat de Barcelona, pel motiu de què no va lliurar a la persona reclamant tota la informació sol·licitada.
2. El 14 de setembre de 2015 la persona reclamant sol·licita a la Cap de l'Oficina d'Afers Generals de la Facultat de Psicologia de la Universitat de Barcelona, mitjançant correu electrònic, vista íntegra de l'expedient i còpia de tota la documentació que el compona, en relació amb un concurs públic per a cobrir dues places de professorat lector (números 33848 i 33849). Es tracta del concurs públic convocat per resolució del Rector de 10 de juny de 2015, en relació amb el qual la Comissió de Professorat de la Facultat de Psicologia va aprovar la corresponent proposta d'adjudicació per resolució de 10 de setembre de 2015. La sol·licitud es fonamenta en la condició d'interessada de la persona reclamant, amb menció expressa de l'article 35 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del

procediment administratiu comú, i es justifica en la finalitat de presentar un recurs contra la resolució de l'esmentat concurs públic.

3. En una primera resposta del mateix 14 de setembre, la Cap de l'Oficina d'Afers Generals de la Facultat de Psicologia ofereix a la persona sol·licitant, també per correu electrònic, accés a l'expedient a les seves oficines, podent prendre nota de les dades que li interessin, sota la vigilància d'un funcionari o d'una funcionària, i còpia únicament de l'Acta i dels documents públics inclosos a l'expedient. El motiu al·legat per a aquesta restricció és que la Llei de protecció de dades personals no permet la difusió d'informació personal. La persona sol·licitant va poder exercir efectivament aquest grau d'accés, és a dir, va obtenir còpia d'alguns documents, i vista i possibilitat de prendre nota de la resta de documents de l'expedient.
4. El mateix 14 de setembre la persona reclamant insisteix a la Cap de l'Oficina d'Afers Generals que, al tractar-se d'un expedient corresponent a un concurs públic de mèrit i capacitat, en què ella mateixa hi ha participat, no conté documents que es puguin considerar privats. I afirma que el fet de no tenir còpia dels documents que integren l'expedient li provoca indefensió, doncs té dret a conèixer amb exactitud els mèrits tinguts en compte per la Comissió Específica que els ha valorat. Dos dies més tard aporta com a argument addicional la referència a la resposta a una consulta oral a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, segons la qual la Llei 30/1992 li dóna dret, en tant que interessada, a obtenir còpia de tot l'expedient, sens perjudici que la Universitat pugui anonimitzar les dades personals innecessàries.
5. Seguidament, la Cap de l'Oficina d'Afers Generals consulta el cas a l'Assessoria Jurídica de la Universitat i el dia 22 de setembre envia mitjançant correu electrònic la resposta obtinguda a la persona reclamant. Segons aquesta Assessoria Jurídica, si bé reconeix expressament la doctrina de les agències de protecció de dades i la jurisprudència favorables a què els possibles recurrents tenen dret a obtenir còpia de la documentació, atesa la seva condició d'interessats legítims, i per garantir el seu dret de defensa, tanmateix creu que cal considerar que en el cas especial dels concursos de selecció a places de professors universitaris hi ha en joc interessos tant dels possibles reclamants, com de la resta d'aspirants, i seria per això que, previ balanç de la situació, opta per donar còpia de les actes del concurs i oferir només vista dels elements curriculars i de la documentació aportada pels aspirants.

Per arribar a aquesta conclusió al·lega els factors següents: la ingent quantitat de documents que poden contenir aquests expedients (a vegades, caixes); l'abundància d'informació supèrflua; que poden contenir dades personals, i fins i tot sensibles, que caldria depurar una a una; i que hi ha determinats documents, com el Pla Docent, que són treballs originals, la còpia

dels quals no aportaria a la persona interessada dades addicionals a la seva vista, però quina difusió podria comportar riscos d'apropiació o mal ús, que la Universitat, malgrat no ser-ne responsable, vol evitar. L'Assessoria jurídica conclou que es pot oferir a la persona interessada, si així manifesta necessitar-ho per a la seva reclamació, còpia d'algun apartat concret dels curricula dels candidats que hagin quedat en millor posició que ella, en la mesura que aquests apartats concrets hagin estat objecte de valoració pel tribunal.

Cal assenyalar que, malgrat la invocació de dades personals i d'altres drets i interessos de la resta d'aspirants, no consta a l'expedient ni a l'informe de la Universitat que aquesta els hagi donat trasllat de la sol·licitud d'accés a la informació, als efectes de poder formular-hi al·legacions, preferint implícitament aplicar la prevenció profilàctica de restringir directament l'accés ple a la informació sol·licitada.

6. El 22 d'octubre la persona sol·licitant de la informació envia la seva reclamació a la GAIP, motivada en el fet que la informació donada per la Universitat no és completa. Prèviament a decidir sobre l'admissió a tràmit d'aquesta reclamació, el 2 de novembre de 2015 la GAIP s'adreça:

- A la persona reclamant, demanant-li que millori la reclamació presentada, en el sentit de precisar amb més claredat quina és la informació sol·licitada que considera que li ha estat denegada.
- A la Universitat de Barcelona, demanant la informació relacionada amb aquest expedient (de sol·licitud d'informació) i un informe que fonamenti el seu posicionament restrictiu o desestimatori de l'accés a determinada documentació.

7. El 13 de novembre la Secretària General de la Universitat de Barcelona comunica a la GAIP la informació requerida, que inclou una relació i còpia de la documentació facilitada a la persona reclamant i de la correspondència mantinguda en torn de la seva sol·licitud d'informació (expressada tota a través de missatges de correu electrònic), a més del seu informe sobre aquesta sol·licitud d'informació. L'informe de la Secretaria General confirma a grans trets les dades reflectides en els anteriors antecedents, tot afegint-hi les següents: el 18 de setembre de 2015 la persona reclamant va presentar el seu recurs administratiu contra la proposta d'adjudicació de les places de professorat lector a què aspirava; tot i que el 22 de setembre l'Assessoria Jurídica de la Universitat havia ofert a la persona reclamant la possibilitat d'obtenir còpia de determinats documents dels candidats que haguessin quedat en millor posició, en cap moment no ho ha sol·licitat.

8. El 17 de novembre de 2015 la persona reclamant manifesta a la GAIP que el que va demanar, i segueix volent, és còpia dels currícula vitae i dels plans docents dels altres candidats (aclareix que únicament dels que han quedat millor situats que ella), i no merament còpia de només determinats apartats dels currícula, que és el que li ofereix la Universitat. Per tant, en relació amb la sol·licitud inicial d'informació pública, la Universitat hauria facilitat únicament un accés parcial (vista de tot l'expedient, però còpia de només determinades parts), i denegat en conseqüència la resta de la sol·licitud (concretament, còpia de determinats documents requerits amb aquest format per la persona sol·licitant, singularment els currícula sencers i els plans docents dels aspirants que han quedat més ben situats en l'adjudicació de les places). Afirmar també que el fet de no disposar d'aquesta documentació per preparar el seu recurs contra la proposta d'adjudicació de les places li ha provocat indefensió.
9. El 4 de desembre de 2015 la GAIP notifica a les dues terceres persones els drets o interessos de les quals poden resultar afectats per l'atorgament d'accés a l'expedient a favor de la persona reclamant (és a dir, a les que es varen adjudicar les dues places objecte del concurs) la presentació i tramitació de la reclamació i els dona formalment la possibilitat d'accés a l'expedient i de formular-hi al·legacions, advertint-les que si no les presenten dins del termini de deu dies no podran ser tingudes en compte al fer la resolució.

Una de les terceres persones afectades presenta les seves al·legacions el 18 de desembre de 2015, i tenen entrada al registre de la GAIP el 22 del mateix mes. Aquestes al·legacions demanen la inadmissió o, subsidiàriament, la desestimació de la reclamació, en base sobretot a tres tipus d'arguments:

- En primer lloc, al fet que la persona reclamant ja va tenir accés a consultar i prendre nota del currículum dels altres aspirants, i així poder preparar el seu recurs contra l'adjudicació de les dues places de professorat lector.
- En segon lloc, al fet que el currículum inclou dades personals protegides per la legislació corresponent, de manera que la seva cessió sense consentiment dels titulars, com és el cas, és una conducta sancionable. En suport d'aquesta al·legació s'aporta la referència d'una sentència de l'Audiència Nacional, de 4 de març de 2013, segons la qual l'enviament d'un currículum per part d'una empresa a una altra constitueix una cessió prohibida legalment de dades personals.

COMISSIÓ DE GARANTIA
DEL DRET D'ACCÉS
A LA INFORMACIÓ PÚBLICA

- En tercer lloc, al fet que la persona reclamant hauria presentat la seva reclamació un cop vençut el termini d'un mes per poder fer-ho, ja que va comparèixer i tenir accés a la informació sol·licitada el 15 de setembre, i no va presentar la seva reclamació fins més d'un mes més tard (en realitat, el 22 d'octubre).

L'altra persona afectada al venciment d'aquest termini no ha presentat al·legacions.

10. El 24 de novembre de 2015, després de constatar que la Universitat va fonamentar en la protecció de dades personals la denegació parcial de la informació sol·licitada, la GAIP s'adreça a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (APDCAT), tot demanant-li l'informe preceptiu previst per l'article 42.8 LTAIP. Aquest informe és lliurat a la GAIP el 14 de desembre de 2015. La conclusió d'aquest informe és la següent: *"El dret a la protecció de dades de caràcter personal no impedeix l'accés i l'obtenció de còpia de la informació continguda als currículums i els plans docents aportats pels aspirants en un procediment selectiu per cobrir diverses places de docents universitaris. Això sens perjudici que en el cas que la informació contingui dades especialment protegides hagin de quedar excloses de l'accés i que si la sol·licitud de participació o la documentació acreditativa dels mèrits contingui dades personals innecessàries per a la finalitat de control del procés selectiu, hagin de ser igualment excloses de l'accés"*.

Fonaments jurídics

- 1. Sobre la competència de la GAIP per admetre a tràmit i resoldre una reclamació presentada contra una Universitat pública de Catalunya.**

Una primera qüestió que cal aclarir per resoldre la present reclamació, que ha estat presentada contra la Universitat de Barcelona i malgrat que aquesta no ho al·legui, és la de la competència de la GAIP sobre les universitats públiques de Catalunya. L'article 3.1.c) de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIP), estableix expressament que aquesta llei és aplicable a les universitats públiques de Catalunya. Tanmateix, del tenor literal dels articles 73 i 74 LTAIP se'n podria deduir que la garantia de la reclamació davant de la GAIP en relació amb sol·licituds d'accés a la informació pública a les universitats públiques de Catalunya resta condicionada a què així ho estableixin per conveni les universitats interessades i la GAIP. Aquests dos preceptes regulen el règim de garanties aplicable a organismes i entitats públiques tan diversos com les entitats de dret públic, els consorcis, les societats i fundacions públiques, les universitats públiques, les corporacions de dret públic, les autoritats administratives independents i les institucions del capítol V del títol II de l'Estatut d'autonomia.

És precisament en relació amb aquests òrgans estatutaris (singularment el Consell de Garanties Estatutàries, el Síndic de Greuges i la Sindicatura de Comptes) que es pot posar en qüestió la possibilitat de recórrer les seves decisions en matèria d'accés a la informació pública davant de la GAIP, atès que l'article 23.2 i la Disposició addicional 4a.1 de la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIP estatal), que té caràcter bàsic, estableixen que contra les resolucions dictades per, entre altres, les institucions autonòmiques anàlogues al Defensor del Poble, Tribunal de Comptes i Consell d'Estat, només es pot plantejar recurs contenciós administratiu directe. Davant d'aquesta disposició de la llei bàsica, que obeeix a la finalitat comprensible de respectar l'autonomia d'aquestes institucions de naturalesa jurídica especial i caràcter independent, té sentit la previsió del legislador català d'un conveni entre l'organisme estatutari afectat i la GAIP per poder estendre una via de garantia del dret d'accés, com és la reclamació davant de la GAIP, que d'altra manera es podria entendre impedita per imperatiu de la legislació estatal. En aquests casos, condicionar a un conveni previ la via de la reclamació davant de la GAIP, a més de respectar l'autonomia de les institucions estatutàries indicades, satisfent d'aquesta manera les finalitats que en aquest punt té la legislació bàsica, suposa també una ampliació de les garanties del dret d'accés a la informació pública feta per la llei catalana, en comparació amb les limitacions establertes per la legislació estatal, i és precisament aquesta ampliació dels drets de la ciutadania d'accés a la informació pública el que donaria legitimitat a la innovació efectuada per la llei autonòmica. En aquest sentit, la via del conveni de l'article 74.3 LTAIP ha servit de base perquè l'article 215.2 del Reglament del Parlament de Catalunya prevegi un conveni amb la GAIP per tal de poder reclamar a aquesta amb motiu de sol·licituds d'informació adreçades a la Cambra legislativa catalana, ampliant d'aquesta manera les garanties establertes per l'article 23.2 i la Disposició addicional 4a.1 de l'LTAIP estatal.

A diferència del que passa amb els organismes citats al paràgraf anterior, la llei bàsica de transparència no conté cap limitació que pugui afectar l'aplicació de la garantia de la reclamació davant de la GAIP a les sol·licituds d'informació a universitats públiques, autoritats administratives independents i corporacions de dret públic; així les coses, la possibilitat que la llei catalana pugui condicionar la garantia de la reclamació a la GAIP a un conveni previ amb aquestes entitats suposaria una restricció de les garanties establertes a favor del dret d'accés per part de la legislació bàsica de transparència (en la mesura que el dret a reclamar, amb caràcter gratuït, davant d'una autoritat independent com la GAIP és una garantia evident del dret d'accés), cosa que, de ben segur, no pot haver estat la intenció del legislador català, ja que, segons es desprèn dels debats parlamentaris, el seu capteniment era més aviat el contrari: reforçar i ampliar el dret d'accés, respecte dels mínims garantits per la legislació bàsica.

Cal entendre, per tant, que el condicionament fet per l'article 74.3 LTAIP de la via de la reclamació davant la GAIP a un conveni previ afecta només a les institucions de la Generalitat previstes al Capítol V del Títol II de l'Estatut d'Autonomia. Això no treu, naturalment, que la GAIP pugui subscriure convenis per concretar un marc estable de relació i col·laboració, en benefici del dret d'accés a la informació pública, amb les universitats o qualsevol altre òrgan subjecte a les reclamacions davant d'aquesta Comissió de Garantia.

Es pot concloure, doncs, que la legislació de transparència atorga a la GAIP competència sobre reclamacions en relació amb sol·licituds d'accés a la informació pública adreçades a universitats públiques, a autoritats administratives independents o a corporacions de dret públic de Catalunya, com és la del cas que ara ens ocupa.

2. Sobre la competència de la GAIP per admetre a tràmit i resoldre una reclamació presentada per una persona interessada en un procediment administratiu, amb invocació de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

Als Antecedents consta que la sol·licitud d'informació de la qual deriva la present reclamació es va fonamentar en la condició d'interessada que tindria la persona ara reclamant en relació amb un procediment de selecció de personal; tant és així que la normativa que invoca en suport a la seva sol·licitud d'informació és la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, sense citar en cap cas la legislació de transparència i accés a la informació pública. Aquestes circumstàncies porten a què calgui valorar si s'ha d'aplicar a aquest cas la legislació de transparència i accés a la informació pública, especialment si hom té en compte els efectes que pot tenir la disposició addicional 1a.1 LTAIP, segons la qual *"l'accés dels interessats als documents dels procediments administratius en tràmit es regeix pel que determina la legislació sobre règim jurídic i procediment administratiu"*.

En primer lloc, cal assenyalar que el fet que, al formular la sol·licitud d'accés a la informació pública, la persona sol·licitant no hagi invocat cap precepte de la legislació de transparència i accés a la informació pública no comporta per si sol que no procedeixi aplicar aquesta normativa i les seves garanties. L'article 18.3 LTAIP estableix expressament que l'exercici del dret d'accés a la informació pública no requereix la invocació de cap norma, cosa que inclou la mateixa legislació de transparència; per tant, el fet que aquesta llei no hagi estat invocada per la persona sol·licitant no comporta per sí sol que no hagi de ser l'aplicable per tramitar la seva sol·licitud, en la mesura que aquesta té, com és el cas que ens ocupa, materialment per objecte l'accés a informació pública, tal com aquesta és definida per l'article 2 de l'LTAIP.

En segon lloc, i pel que fa al dret d'accés a la documentació que integra procediments administratius en tràmit, cal assenyalar que no hi ha cap disposició a l'LTAIP, inclosa la seva disposició addicional 1a, que estableixi cap motiu d'inadmissió, ni cap límit d'accés que es defineixin en funció del caràcter obert o tancat dels procediments administratius. Això comporta que el dret d'accés a la informació pública s'ha de poder exercir amb independència de si aquesta informació forma part d'un procediment obert o tancat, o de cap procediment específic. Si la voluntat del legislador fos la de denegar l'accés als expedients tancats, ja ho hauria establert, i no ho fa, ni per activa, ni per passiva. Més aviat tot el contrari: l'Exposició de motius de la Llei estatal 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, que té una disposició addicional 1a amb el mateix contingut de la disposició addicional 1a de l'LTAIP, assenyala expressament com una de les limitacions de la regulació precedent del dret d'accés, que precisament pretén superar la nova legislació de transparència, el fet de limitar l'accés als documents continguts a procediments administratius ja finalitzats (apartat II de l'Exposició de motius, en relació amb l'article 37 LRJPAC). Està clar, doncs, que la voluntat del legislador no pot ser altra que la d'admetre i protegir l'exercici del dret d'accés, per part de qualsevol persona, a la informació pública, amb independència del caràcter obert o tancat dels procediments que la contenen.

Establert el dret de qualsevol persona a accedir a la documentació inclosa a procediments administratius oberts, cal valorar tot seguit si aquest dret es pot restringir quan qui l'exerceix té la condició de persona interessada en el procediment administratiu concernit. Per raons de mera obvietat cal descartar aquesta possibilitat, ja que seria una autèntica incongruència, contrària als més elementals principis d'igualtat i de no discriminació, oferir major accés i més ben garantit a la informació pública continguda en un procediment obert a la ciutadania en general, que a les persones que hi tenen la condició d'interessades. Cal tenir en compte, a més, que no hi ha cap precepte a l'LTAIP del qual es pugui desprendre que la condició d'interessat o interessada en un procediment administratiu hagi de ser o pugui ser un motiu d'inadmissió de les sol·licituds d'informació a l'Administració pública o de les reclamacions a la GAIP. La garantia de la reclamació a la GAIP, que protegeix mitjançant un procediment breu i gratuït davant d'un òrgan independent el dret general d'accés a la informació pública de qualsevol ciutadà o ciutadana, amb tanta o més raó ha d'emparar el dret de les persones interessades a obtenir la informació inclosa en els procediments administratius que els afecten, i res hi ha a la disposició addicional 1a LTAIP que ho impedeixi.

Tot el contrari: el que estableix aquesta disposició és que la posició jurídica que correspon a les persones interessades en un procediment administratiu, en relació amb l'accés a la informació pública que l'integra, es defineix no tant pel règim jurídic aplicable al dret d'accés a la informació pública, sinó pels drets de major intensitat d'accés a l'expedient que els reconeix la

legislació de procediment administratiu (en aquest sentit, l'article 26 de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya, reconeix sense restriccions a les persones interessades en un procediment administratiu en tramitació el dret a accedir a l'expedient i a obtenir una còpia dels documents que en formen part), i tot amb independència de si qui resol les sol·licituds d'accés és l'Administració responsable de tramitar el procediment concernit o, en via de reclamació, la GAIP, o el jutge o tribunal que hagi de resoldre l'eventual recurs jurisdiccional. La disposició addicional 1a LTAIP no qüestiona la competència de la GAIP per entendre sobre reclamacions en matèria d'accés a la informació pública formulades per persones interessades en un procediment administratiu, sinó que només incideix en el dret material (l'LTAIP o la legislació de procediment administratiu) que haurà d'aplicar la GAIP per resoldre-les.

Certament, el més versemblant és que les persones interessades en un procediment administratiu en tràmit puguin accedir amb normalitat a l'expedient i que sigui precisament l'òrgan responsable de la seva tramitació qui els garanteixi i faci efectiu aquest dret, de manera que el puguin exercir dins dels terminis que millor els convingui de cara a una resolució favorable, no tant de l'accés en sí, sinó del procediment. Ara bé, si l'òrgan competent denega l'accés sol·licitat, res no impedeix que, sens perjudici de continuar la normal tramitació del procediment, ni dels efectes impugnatoris que la manca d'accés a l'expedient pugui tenir en el futur sobre la resolució del fons de l'assumpte, la persona interessada pugui acudir a la via especial de garantia instituïda per la legislació de transparència (la reclamació a la GAIP). Amb independència del règim substantiu aplicable, aquests també són casos d'exercici del dret d'accés a la informació pública, matèria que constitueix la missió de la GAIP, de manera que res permet qüestionar-ne la seva competència, si la llei no l'exclou expressament, que no és el

Per tant, la conseqüència de si es donés la circumstància de la disposició addicional 1a LTAIP seria bàsicament que tant l'Administració com la GAIP haurien de reconèixer a les persones interessades en el procediment administratiu (tant en el moment d'atendre les seves sol·licituds d'informació, com en el de resoldre les seves reclamacions o els seus recursos) el plus de legitimitat que pugui correspondre a aquesta condició, respecte de la predicable a la ciutadania en general, als efectes de poder ponderar més favorablement, si escau, el seu dret d'accés amb els altres drets o interessos que concorrin en el cas.

Finalment, la disposició addicional 1a.1 LTAIP no és aplicable a aquest cas, ja que si bé qui demana la informació és una persona interessada en un procediment administratiu, i la demana precisament en qualitat d'interessada, el procediment administratiu en qüestió, en sentit estricte, no està pròpiament en tràmit (que és la circumstància que podria comportar l'aplicació d'aquella disposició addicional), ja que s'ha d'entendre conclos amb la corresponent resolució d'adjudicació de les places de professorat convocades, adoptada el 10 de setembre de 2015

per la Comissió de Professorat de la Facultat de Psicologia de la Universitat de Barcelona. De fet, i així ho reflecteixen els Antecedents i consta a l'expedient, la persona reclamant sol·licita còpia de la documentació inclosa a l'expedient per poder preparar el seu recurs contra aquella resolució d'adjudicació, i si es pot impugnar un acte administratiu és que el procediment corresponent ja va finir, i no està per tant en tràmit (cosa que no impedeix, per cert, que se li pugui reconèixer la mateixa intensitat d'accés establerta per la legislació de procediment administratiu a favor de les persones interessades en un procediment en curs, ja que manté la condició de persona interessada i sol·licita l'accés amb la finalitat d'exercir el seu dret de defensa; a més a més, tot això en una seqüència acte/recurs administratiu que, tot i constituir dos procediments diferents, estan tan íntimament relacionats que, en un sentit ampli, pot semblar que formen un únic procediment).

En conseqüència, cal concloure que la GAIP té competència plena per resoldre la present reclamació, malgrat que s'hagi formulat en relació amb una sol·licitud d'accés a la informació pública feta sense invocar la legislació de transparència i que qui sol·licita la informació tingui la condició de persona interessada en el procediment administratiu que genera i recull la informació sol·licitada.

3. Sobre el caràcter informal de la documentació aportada per la persona reclamant.

Si bé la present reclamació va ser presentada formalment per escrit, sobre el model recomanat per la GAIP i tramitada per correu administratiu, la documentació aportada per la persona reclamant posa de manifest la informalitat de la seva sol·licitud d'accés a la informació pública i de bona part de les comunicacions establertes pel seu motiu amb la Universitat de Barcelona. Efectivament, tant la sol·licitud inicial d'accés a la informació pública, com la major part de les comunicacions posteriors amb la Universitat es manifesten en un to molt informal i es comuniquen mitjançant correu electrònic ordinari, sense deixar per tant constància fidedigna de la identitat de les persones autores dels diversos missatges, i ni tant sols del contingut formal d'aquests. Cal valorar si aquesta informalitat pot afectar la validesa de l'exercici del dret d'accés en el cas que ens ocupa i de la documentació que l'acredita.

Segons l'article 27 LTAIP, les sol·licituds d'accés a la informació pública es poden presentar per qualsevol mitjà, inclòs els electrònics, sempre que permetin deixar constància dels requisits de l'article 26 de la mateixa llei, és a dir: identitat de la persona sol·licitant, informació precisa a la qual es vol tenir accés, forma o format preferit per a l'accés i adreça de contacte, preferentment electrònica. Si bé, malgrat el seu to informal, la sol·licitud d'accés d'aquest cas conté les dades a què s'acaba de fer esment, el fet d'haver-se presentat per correu electrònic simple (i no amb la signatura electrònica a què fa referència l'article 27.2 LTAIP) la priva de la constància

la signatura electrònica a què fa referència l'article 27.2 LTAIP) la priva de la constància requerida per l'article 27.1 LTAIP, fet que comporta que la sol·licitud s'ha presentat incorrent en un defecte de forma. Segons l'article 63.2 de la Llei 30/1992, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, els defectes de forma només en circumstàncies determinades (que no concorren en aquest cas) poden afectar la validesa dels actes administratius; així mateix, l'article 71.1 de la mateixa llei estableix que si les sol·licituds de les persones interessades incompleixen requisits establerts per les lleis l'Administració els ha de donar un termini de deu dies perquè les esmenin.

Certament, la persona interessada va presentar la seva sol·licitud d'accés a la informació incorrent en defecte de forma; tanmateix, la Universitat no li va requerir la corresponent esmena. És més: va continuar mantenint i acceptant la comunicació informal de missatges relatius a l'exercici del dret d'accés. Aquests defectes no tenen conseqüències invalidants per a les actuacions fetes amb motiu de l'exercici d'aquest dret, i menys si tenim en compte que l'informe de 13 de novembre de 2015, de la Secretaria general de la Universitat de Barcelona, tramès a la GAIP amb tots els requisits formals exigibles, les accepta i en dóna constància.

Aquest caràcter informal porta, per una altra banda, a descartar una de les objeccions argumentades a les al·legacions presentades per una tercera persona afectada, en el sentit que la presentació de la present reclamació s'hauria produït fora de termini. La data formal en què la persona reclamant va tenir accés parcial a la informació sol·licitada és efectivament el 15 de setembre; i si tenim en compte que la reclamació es va presentar el 22 d'octubre, superaria el mes establert per l'article 42 de l'LTAIP, i en conseqüència seria inadmissible. Tanmateix, en els dies posteriors al 15 de setembre hi ha diverses comunicacions per correu electrònic entre els serveis de la Universitat i la persona reclamant, debatent fins a quin punt se li podia atorgar plenament o no l'accés sol·licitat; la darrera d'aquestes comunicacions de la Universitat que fixa el seu criteri definitiu en aquest cas (l'informe dels serveis jurídics citat reiteradament), sobre l'abast de l'accés que se li pot atorgar a la persona reclamant és del 22 de setembre, de manera que la reclamació es presenta just el mateix dia en què fineix el termini per reclamar.

4. Sobre el dret de la persona reclamant a obtenir la documentació sol·licitada i la seva ponderació amb altres interessos en joc, concretament els relatius a la protecció de dades de caràcter personal.

Un dels motius en què es basa l'Assessoria jurídica de la Universitat per justificar la limitació a l'accés és que els documents sol·licitats *"poden contenir dades personals, i fins i tot especialment protegides o sensibles que cal depurar una a una"*. Cal valorar fins a quin punt l'aplicació d'aquest límit al cas que ens ocupa és jurídicament correcte, ateses les

determinacions dels articles 20, 23 i 24 LTAIP i, especialment, vist l'informe emès per l'APDCAT l'11 de desembre de 2015 sobre aquest expedient.

D'entrada, cal assenyalar que l'avertiment fet per l'Assessoria jurídica de la Universitat és massa genèric i preventiu, amb infracció del que estableixen els articles 20.2 i 3 i 24.2 LTAIP, segons els quals *"les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret"*; *"per aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració ... ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen ... cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació"*; *"si es tracta d'altra informació que conté dades personals no incloses a l'article 23 (referit a les dades especialment protegides, que en principi no és el cas que ens ocupa), es pot donar accés a la informació, amb la prèvia ponderació raonada de l'interès públic en la divulgació i els drets de les persones afectades"*. Si bé en l'escrit de l'Assessoria jurídica de la Universitat es fa una certa ponderació dels interessos en joc, és molt genèrica, i no hi ha cap referència a les circumstàncies del cas concret, incomplint d'aquesta manera les determinacions legals citades.

L'informe de l'APDCAT parteix de la constatació que la persona que sol·licita l'accés ha de tenir la consideració de persona interessada en el procediment, que sol·licita la informació per exercir el seu dret de defensa i que *"es tracta d'un procediment de tipus concurrencial, en el qual, als efectes del control de la legalitat de l'actuació administrativa, no és suficient el control de la valoració dels mèrits propis, sinó que és necessari també el control de la valoració dels mèrits de la resta d'aspirants"*. Totes aquestes circumstàncies confereixen una especial justificació i força al dret d'accés en el cas que ens ocupa.

Davant d'aquests interessos de la persona que sol·licita l'accés, les dades personals d'altres que podrien resultar afectades són bàsicament les que poden constar als currículums i a les sol·licituds de participació en el concurs de la resta d'aspirants (concretament, d'aquells que obtenen la millor puntuació). En relació amb les dades curriculars, que poden ser les més invasives, i que per la mateixa finalitat de l'accés no es poden anonimitzar, l'informe de l'APDCAT assenyala que si bé hi ha la possibilitat que puguin incloure dades especialment protegides, en la mida que poden oferir un perfil professional i fins i tot personal de les persones afectades, això no obstant, *"tenint en compte el caràcter voluntari de la participació en el procés selectiu –i de la inclusió de determinada informació en el currículum–, com també que el coneixement d'aquesta informació posada en relació amb la identitat de l'aspirant és indispensable per poder fer el control del procés selectiu, pot justificar-se l'accés a aquesta informació. De no ser així, la persona interessada es veuria abocada a interposar un recurs, administratiu o contenciós, contra la resolució del procés selectiu, sense conèixer exactament els mèrits en els què es sustenta la valoració de la resta d'aspirants. La finalitat perseguida amb*

l'accés a la informació es veuria desvirtuada si es permet accedir a la valoració però no als mèrits que es valoren".

Seguint el relat de l'informe de l'APDCAT, si bé estima justificada i proporcionada al cas l'aplicació de límits (com és el cas del reconeixement del dret d'accés) a la protecció de dades de caràcter personal, en la mesura que aquests límits s'emparen en la protecció dels altres drets i interessos aplicables al cas, especialment del dret de defensa, i més si hom té en compte que els límits aplicats, per les raons exposades, es poden qualificar com a idonis i necessaris, considera també que l'accés donat, tanmateix, ha d'excloure o protegir les dades la divulgació de les quals *"pot suposar un sacrifici innecessari de la privacitat de les persones afectades sense que, en principi, aporti cap element rellevant pel que fa a les possibilitats de control del procés d'adjudicació de places"* (com podria ser el cas del domicili, l'adreça, la data de naixement, el DNI, etc.). També ha d'excloure, naturalment, en el cas improbable que hi concorrin, dades especialment protegides, com és el cas de les relatives a la salut (per exemple, les contingudes als resultats d'eventuals proves psicotècniques). Per satisfer aquestes cauteles en relació amb el reconeixement del dret d'accés segurament serà suficient la tècnica de l'anonimització, i més si tenim en compte que el limitat nombre d'expedients afectats (només dos) facilitarà la seva aplicació a les dades privades irrellevants i, si fos el cas, a les especialment protegides, sens perjudici de la necessitat de lliurar la resta.

En relació amb l'accés sol·licitat, l'informe de l'APDCAT conclou que *"des del punt de vista del dret a la protecció de dades de caràcter personal no ens trobaríem en aquest cas davant d'una limitació desproporcionada d'aquest dret fonamental, atès que es tractaria d'una mesura limitativa derivada d'un dret reconegut a les lleis, seria una mesura idònia i necessària, i la persona reclamant no pot assolir la finalitat perseguida emparada per les lleis –qüestionar en via de recurs l'avaluació feta- sense disposar dels mèrits al·legats per les persones aspirants"*.

Establerta la procedència de facilitar, amb les limitacions indicades, les dades de caràcter personal dels altres aspirants als qui varen ser adjudicades les places objecte del concurs, resta per determinar si la persona reclamant té dret a què aquest lliurament sigui en forma de còpia. L'informe de l'APDCAT argumenta que aquesta possibilitat no es pot descartar, tant perquè els articles 35.a) de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les Administracions públiques i del procediment administratiu comú (LRJPAC) i 26 de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i procediment de les administracions públiques de Catalunya, reconeixen expressament aquest dret a les persones interessades en un procediment administratiu, com perquè no hi concorre cap limitació legal que ho impedeixi, i perquè a la pràctica el lliurament de còpies no impedeix d'aplicar les cauteles de protecció de les dades irrellevants assenyalades als paràgrafs anteriors.

A més a més, l'informe de l'APDCAT aporta a aquest cas la referència de la Sentència del Tribunal Suprem de 6 de juny de 2005, que en un supòsit molt similar, afirma el següent: *“Frente a lo que se ha dicho no cabe oponer, como hace el Letrado de las Cortes Generales, las consecuencias que se podrían producir en función de la utilización que el recurrente haga del conocimiento que va a obtener y de las copias que va a recibir. De ello será, ciertamente, responsable el propio actor, pero no hay razón para presumir que va a conducirse de manera antijurídica”*.

Sobre la procedència de facilitar les còpies sol·licitades, l'informe de l'APDCAT acaba afirmant el següent: *“per tant, i a banda de la possibilitat apuntada d'eliminar dades identificatives o de característiques personals que no siguin rellevants per a la verificació del compliment dels requisits establerts a la convocatòria o per a l'avaluació dels aspirants, el dret a la protecció de dades no impediria obtenir còpia de la informació inclosa als currículums o als plans docents de les persones que han participat a la convocatòria i hagin obtingut una valoració superior a la de la persona que sol·licita l'accés. Tot això sens perjudici de la conveniència que en el moment de lliurar les còpies de la documentació es pugui recordar a la persona reclamant el deure de confidencialitat respecte de la informació rebuda, de manera que no pot ser utilitzada per a una finalitat diferent a la que justifica l'accés”*.

La GAIP subscriu íntegrament i fa seves les conclusions de l'informe de l'APDCAT, i coincideix en la necessitat d'atorgar l'accés en la forma demanada per la persona sol·licitant (còpia completa de l'expedient), en relació amb la documentació aportada per les dues persones aspirants que han obtingut una millor qualificació que ella, amb les precaucions d'anonimització d'algunes dades requerides als paràgrafs anteriors. Així mateix, també adverteix a la persona reclamant que té un deure de confidencialitat en relació amb la informació que obtindrà en execució de la present reclamació, de manera que no la podrà cedir a terceres persones ni destinar-la a cap altra finalitat que no sigui la d'exercir el seu dret de defensa en tant que aspirant a una de les places de professorat contractat de la Universitat de Barcelona.

Per una altra banda, l'anterior argumentació porta també a descartar la resta (en relació amb les descartades pel darrer paràgraf del FJ tercer) de les objeccions formulades per les al·legacions presentades per una tercera persona afectada. En primer lloc, perquè el dret a una còpia està emparat legalment i el seu lliurament no significa una invasió particularment més intensa a les dades personals de l'efectuada amb la seva consulta, especialment si tenim en compte que es poden anonimitzar les dades que no siguin rellevants per a la finalitat de l'accés sol·licitat. En segon lloc, el dret a la defensa invocat per la persona reclamant pot justificar en aquest cas la invasió d'unes dades personals que no són especialment protegides; la referència jurisprudencial aportada per les al·legacions, per una altra banda, parteix d'un supòsit de fet molt diferent al que ens ocupa, ja que mentre que en el nostre cas les dades es cedeixen per a

la mateixa finalitat (el concurs) per a la qual varen ser aportades, i la cessió s'empara en un dret privat que cal protegir (el de defensa), en el de la sentència citada de l'Audiència Nacional la finalitat de la cessió pot ser perfectament molt diferent a la de la presentació de les dades, i no consta que hi hagi cap dret o interès de cap persona afectada que en justifiqui la cessió.

5. Sobre el dret de la persona reclamant a obtenir la documentació sol·licitada, atesa la concurrència de límits relatius a la protecció de la propietat intel·lectual.

Un altre dels motius adduïts per l'Assessoria jurídica de la Universitat per justificar la limitació a l'accés sol·licitat, concretament la negativa a lliurar còpia de determinats documents, és que *"hi ha determinats documents, com és el cas del Pla docent, etc., que són treballs originals, l'obtenció de la còpia del qual no aporta informació addicional al possible recurrent (sí es permet la seva vista i prendre notes) i, pel contrari, pot suposar riscos d'apropiació o mal ús dels quals, si bé la UB no en seria responsable, considerem apropiat evitar qualsevol inconvenient"*. Cal valorar fins a quin punt l'aplicació d'aquest límit al dret d'accés al cas que ens ocupa és jurídicament correcte, ateses les determinacions dels articles 20, 21 i 22 LTAIP.

És cert que un dels límits que segons l'article 21 LTAIP es poden aplicar al dret d'accés és el relatiu als drets de propietat intel·lectual (apartat 1.g); tot i que aquest dret no és citat explícitament per l'Assessoria jurídica de la Universitat, la seva invocació és implícita a la referència al caràcter de treballs originals que tenen determinats documents sol·licitats, i així cal admetre-ho de conformitat amb el caràcter informal de bona part de la documentació d'aquest expedient (FJ 3). Atesa la invocació d'aquest límit al dret d'accés, cal valorar fins a quin punt la seva aplicació al cas que ens ocupa s'ajusta al previst pels articles 20 i 22 LTAIP.

En primer lloc, i pel que fa a la concurrència del límit, és cert que part de la documentació sol·licitada (singularment, els Plans docents) és un treball original dels autors respectius, protegit en conseqüència pel seu dret a la propietat intel·lectual, que podria resultar lesionat per la seva difusió o reproducció. Tanmateix, el perjudici tangible ocasionat a aquest dret pel sol fet de lliurar a la persona reclamant una única còpia del Pla és ínfim; de fet, el que més sembla preocupar a l'Assessoria jurídica de la Universitat en aquest punt són els riscos d'apropiació o mal ús que pot obrir el fet de facilitar la còpia, i no la còpia en sí. Aquests riscos remetent no tant a un dany efectiu, sinó a una possibilitat merament hipotètica, que esdevindria només en el cas que la persona a qui s'atorga l'accés amb el lliurament d'una còpia en fes un mal ús (cal recordar en aquest punt la Sentència del Tribunal Suprem citada en el Fonament jurídic anterior, que en un cas similar al que ara ens ocupa declara que no es pot limitar el dret a obtenir còpia de documents públics només sobre la base de presumir el mal ús o conducta antijurídica de què poden ser objecte).

D'acord amb el criteri del test del dany, un dret reconegut legalment amb aquesta finalitat pot ser un límit eficaç al dret d'accés en la mesura que l'exercici d'aquest pugui ocasionar al dret en qüestió un dany efectiu i tangible; la mera possibilitat hipotètica del dany afebleix l'eficàcia del límit, i més encara si, com és el cas que ens ocupa, hi ha manera de prevenir l'hipotètic mal ús de la informació sol·licitada (que és precisament el que podria ocasionar el dany) sense necessitat de limitar o restringir el dret d'accés, com ara advertint a la persona a qui es lliura la còpia que aquesta és únicament per al seu ús personal, que no pot reproduir-la ni difondre-la i que si ho fa infringiria el dret de la propietat intel·lectual i hauria d'afrontar la corresponent responsabilitat.

En segon lloc, i en allò que respecta al perjudici ocasionat al dret d'accés pel fet d'atorgar només vista i consulta de determinats documents, negant-ne la còpia, cal valorar si s'ajusta a la realitat l'apreciació de l'Assessoria Jurídica de la Universitat, en el sentit que la còpia no aportaria informació addicional respecte de la que es podria obtenir amb la vista i la possibilitat de prendre'n notes. El Pla docent és un document que pot ser molt extens i de contingut variat i complex; la seva defensa, per una altra banda, és l'únic criteri específic que es va tenir en compte a la prova B del procés selectiu del cas que ens ocupa. Ateses aquestes extensió, complexitat i transcendència del Pla docent, certament no és el mateix haver d'analitzar-lo i prendre'n nota a una oficina de la Universitat, sota la mirada d'un funcionari o una funcionària que el custòdia, que poder concentrar-s'hi amb tranquil·litat en un entorn més favorable. En conseqüència, l'obtenció d'una còpia sí que aporta més a la persona interessada que la mera possibilitat de consultar el document a les dependències universitàries.

Tot i que l'exercici del dret d'accés a la informació pública no és condicionat a la concurrència d'un interès personal, no resta subjecte a motivació i no requereix la invocació de cap norma (art. 18 LTAIP), si l'accés a la informació pública en el cas concret es justifica en un interès públic o privat que pugui ser superior al fi que persegueix el límit aplicable a l'accés, llavors pot prevaldre el dret d'accés damunt del límit aplicable (art. 22.1 LTAIP). En aquest cas, l'exercici del dret d'accés es justifica expressament en el dret de defensa de la persona interessada, que podria haver resultat lesionat pel fet de no poder disposar en les condicions més adequades de tota la documentació necessària per argumentar degudament la defensa dels seus interessos. Amb caràcter més general, també s'empara en la condició jurídica d'interessada en el procediment que té la persona sol·licitant de la informació, i en aquesta qualitat l'article 35 LRJPAC li reconeix el dret a obtenir còpia dels documents de l'expedient.

A més a més, en aquest cas el dret d'accés també serveix a la finalitat d'interès general de contribuir a fer efectius i garantir els principis de transparència, concurrència, mèrit i capacitat en els processos d'accés als llocs de treball del sector públic. Amb independència de si cal donar o no publicitat o accés general a tota la documentació produïda en aquests

procediments, per mor d'evitar una sobreexposició de les dades personals afectades, està clar que la mera possibilitat del ple accés de les persones interessades pot contribuir decisivament a l'efectivitat dels principis esmentats.

L'aplicació a aquest cas del principi de proporcionalitat requerit per l'article 22.1 LTAIP, tenint per una banda una sol·licitud d'accés justificada en la condició de persona interessada en un procediment administratiu i en l'exercici del dret de defensa, que es podria veure afectat si no es faciliten les còpies demanades, que serveix també a la finalitat de fer efectius els principis de mèrit i capacitat en l'accés als llocs de treball del sector públic, i per l'altre un dret de propietat intel·lectual que només hipotèticament podria patir una situació de risc (evitable substancialment amb els corresponents advertiments de responsabilitat), porta clarament a concloure la prevalença del dret d'accés, en el format sol·licitat per la persona reclamant. Aquesta conclusió, a més a més, es reforça encara més si tenim en compte que l'article 20.2 LTAIP estableix que les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret.

 6. Sobre l'eventual concurrència d'altres límits relacionats amb el volum i la qualitat de la informació sol·licitada.

Un dels motius que al·lega l'Assessoria jurídica de la Universitat per denegar còpia de tota la informació sol·licitada és *"la ingent quantitat de documents que poden contenir [es refereix als concursos de selecció de places de professors universitaris] (en ocasions poden arribar a ser caixes); a l'abundància d'informació supèrflua que contenen en relació a la presa de decisió del tribunal)".* Cal valorar si aquests arguments poden operar efectivament com a límit, o equivalent, per justificar la denegació de la informació sol·licitada.

La referència al caràcter suposadament superflu, en relació amb la presa de decisió del tribunal, que pot tenir molta de la informació sol·licitada, és del tot improcedent com a justificació de la limitació al dret d'accés. En primer lloc, perquè és irrellevant per a l'Administració la finalitat al servei de la qual es sol·licita la informació, ja que l'article 18.2 LTAIP diu clarament que l'exercici del dret d'accés no és condicionat a la concurrència d'un interès personal, sens perjudici que aquesta concurrència pugui ser rellevant per ponderar el dret d'accés en relació amb altres drets o interessos. En segon lloc, i sobretot, perquè únicament la persona interessada pot valorar la rellevància de la informació que demana en relació amb els interessos que en motiven la sol·licitud, siguin els que siguin aquests interessos.

El volum ingent de la documentació sol·licitada no està inclòs dins dels límits al dret d'accés a la informació pública de l'article 21 LTAIP, ni en els motius d'inadmissió de les sol·licituds

establerts per l'article 29 de la mateixa llei. I encara que hi estigués, podria operar com a límit si en el cas concret hi hagués efectivament una quantitat ingent de documentació, cosa que no s'acredita, ni tan sols s'afirma. És més: si la informació sol·licitada fos realment ingent, l'Administració pot ampliar en quinze dies el termini legal per facilitar-la (article 33.2 LTAIP), cosa que la Universitat no fa; així mateix, si les còpies sol·licitades ho són de documentació que no és en format electrònic, i la seva realització ha de suposar costos més o menys significatius per a l'Administració, sempre es poden subjectar a una contraprestació econòmica (article 37 LTAIP). Per tant, la invocació al caràcter suposadament ingent de la documentació sol·licitada no pot ser, en el cas que ens ocupa, un motiu que en limiti l'accés.

Resolució

Atenent els anteriors antecedents i sobre la base dels Fonaments jurídics exposats, la GAIP resol:

1. Declarar que la persona reclamant té dret a obtenir còpia de la documentació presentada pels aspirants que varen obtenir millor puntuació que ella, i en tot cas dels seus currículums i plans docents, en el concurs per proveir dues places de professorat lector de la Facultat de Psicologia de la Universitat de Barcelona (números 33848 i 33849), convocat per resolució del Rector de 10 de juny de 2015, amb resolució de proposta d'adjudicació aprovada el 10 de setembre de 2015 per la Comissió de Professorat de la Facultat de Psicologia de la Universitat de Barcelona.
2. Ordenar a la Universitat de Barcelona que lliuri a la persona reclamant les còpies indicades en el paràgraf anterior en el termini d'una setmana des de la recepció de la notificació de la present resolució i que informi tot seguit a la GAIP de l'execució d'aquesta resolució. Al preparar i lliurar aquestes còpies, la Universitat de Barcelona ha d'eliminar o ocultar qualsevol dada de caràcter personal especialment protegida que puguin contenir (com seria el cas de les relatives a la salut de les persones afectades) i, en general, qualsevol dada de caràcter personal que no sigui rellevant als efectes de la finalitat que justifica l'accés (el dret de defensa de la persona reclamant), com ara les relatives a l'adreça, número de telèfon, data de naixement, DNI i similars, de les persones afectades. L'oposició a l'accés formulada expressament per una tercera persona afectada (una de les que varen guanyar les places objecte de concurs) aconsella tenir una cura especial al fer aquesta tasca d'anonimització en els currículums.
3. Advertir a la persona reclamant que té el deure de mantenir la confidencialitat de la informació que li sigui lliurada en execució de la present resolució, que només podrà utilitzar-la per a la

**COMISSIÓ DE GARANTIA
DEL DRET D'ACCÉS
A LA INFORMACIÓ PÚBLICA**

finalitat d'exercir el seu dret de defensa que motiva l'accés, i que podria incórrer en responsabilitat personal si en fes un ús abusiu o inadequat.

4. Es declara finalitzat el procediment relatiu a la reclamació 2015/15.

5. S'ordena la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Barcelona, 23 de desembre de 2015

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Contra aquesta Resolució, que posa fi a la via administrativa, podeu interposar, en el termini de dos mesos a partir de l'endemà de la seva notificació, un recurs contenciós administratiu davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, de conformitat amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.